

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **I.**, nar. X., bytom N., Vrakuň, zastúpeného Mgr. M., advokát, so sídlom Š., Nitra, proti žalovanému: **D.P.**, so sídlom H., IČO: X., zastúpený JUDr. E., advokátkou, so sídlom K., Dunajská Streda, **o neplatnosť uznesenia členskej schôdze**, takto

r o z h o d o l :

- I. Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.
- II. Žalobcovi trovy dovolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Dunajská Streda rozsudkom č. k. 12Cb/51/2008-432 zo dňa 07. januára 2013 rozhodol tak, že určil, že Uznesenie členskej schôdze D.P. konanej dňa 09. júna 2008 v bodoch A/ až J/ v zmysle zápisnice spísanej M. dňa 10. júna 2008 je v celom rozsahu neplatné a o trovách konania rozhodol tak, že rozhodne o nich až po právoplatnosti rozhodnutia.

V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca žalobou zo dňa 01. augusta 2008 po úprave petitu podaním do zápisnice o pojednávaní dňa 02. marca 2009 (v spise na č. listu 141) sa domáhal určenia neplatnosti zápisnice z členskej schôdze D.P. zo dňa 09. júna 2008 v bode A/ až J/. Za podstatnú otázku po vykonaní rozsiahleho dokazovania prvostupňový súd označil, či zasadnutie dňa 09. júna 2008 bolo pokračovaním členskej schôdze začatej dňa 07. júna 2008 alebo, či išlo o novú členskú schôdzu. Prvostupňový súd dospel k záveru, že išlo o novú členskú schôdzu, ktorá nebola riadne zvolaná v súlade so zákonom a stanovami D., z ktorého dôvodu uznesenia, vzíduce z tohto rokovania, označil za neplatné. O trovách konania rozhodol podľa § 153 ods. 3 O. s. p.

O odvolaní žalovaného (v spise na č. l. 451), ako odvolací súd, rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 21Cob/65/2013-486, 2208210190 zo dňa 03. decembra 2013 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že vec prejednal podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., v spojení s ustanovením § 153 ods. 1 a 3 O. s. p. a s odvolaním sa na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. konštatoval, že sa v celom rozsahu plne stotožňuje s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia a poukázal na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/2005. Dokazovanie vykonané v prvostupňovom konaní označil za dostatočné a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že sa nepreukázalo, že by zasadnutie, ktoré sa konalo dňa 09. júna 2008 bolo pokračovaním zasadnutia konaného dňa 07. júna 2008. Samotnú udalosť, ktorá mala byť pokračovaním prerušenej členskej schôdze označil za takú, ktorá trpí formálnymi nedostatkami, pre ktoré nemožno stretnutie členov D. považovať za pokračovanie členskej schôdze konanej dňa 07. júna 2008. Keďže tvrdenie žalovaného o prerušení členskej schôdze bolo možné posúdiť iba na základe relevantných dokladov, v spojení so svedeckými výpoveďami vypočutých svedkov, ktoré boli výrazne odlišné a rozporné, odvolací súd nemohol zasadnutie konané dňa 09. júna 2008 považovať za pokračovanie členskej schôdze konanej dňa 07. júna 2008. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že uznesenia, ktorých sa neplatnosti žalobca domáha, neboli prijaté v súlade so zákonom a stanovami, pretože ich mohla prijať iba členská schôdza zvolaná spôsobom určeným stanovami, čo v konaní preukázané nebolo. Prvostupňové rozhodnutie ako správne potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu s vyznačenou právoplatnosťou dňa 07. januára 2014, podaním doručeným súdu 29. januára 2014 podal dovolanie žalovaný s poukazom na ustanovenie § 237 písm. f/ O. s. p., ktoré odôvodnil tým, že mu postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom, čím v konaní došlo k takej vade, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Poukázal na skutočnosť, že v tejto veci ide už o tretí rozsudok, nakoľko vo veci bolo už rozhodnuté rozsudkom č. k. 12Cb/51/2008-237 zo dňa 19. októbra 2009 a rozsudkom č. k. 12Cb/51/2008-334 zo dňa 22. novembra 2010, ktorými obidvoma bola žaloba zamietnutá, ale obidva tieto rozsudky boli Krajským súdom v Trnave zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie

a až tretím rozsudkom prvostupňového súdu bolo rozhodnuté tak, že súd určil, že uznesenia prijaté na členskej schôdzi konanej dňa 09. júna 2008 sú neplatné, ktoré rozhodnutie odvolací súd potvrdil.

I keď odvolací súd v napadnutom rozhodnutí dovolaním poukázal na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky a rozhodnutie súdu nemusí byť vždy s jeho predstavami, musí byť účastníkovi konania daná odpoveď na podstatné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia. Citoval čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavný Nález Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 209/04, § 1 O. s. p. s poukazom, na ktoré sa domnieva, že mu ako účastníkovi konania bola odňatá možnosť konať pred súdom, nakoľko odvolací súd sa nevysporiadal s významnými skutočnosťami, ktoré sú nepochybné, podstatné, skutkové a právne otázky pre spravodlivé konanie. Namietal, prečo odvolací súd rozhodol nesprávne, keď neakceptoval, že dňa 09. júna 2008 išlo o pokračovanie členskej schôdze a nie o novú schôdzu. Namietal, že o pokračovaní členskej schôdze rozhodlo iba predstavenstvo a nie členská schôdza. Keďže predstavenstvo nemalo oprávnenie o tomto rozhodovať bolo potrebné podľa dovolateľa sa vysporiadať ako to navrhol žalobca a neobstojí záver, že členovia D. nemali istotu, či bola schôdza ukončená, alebo prerušená. Podľa dovolateľa na vyriešenie základnej otázky, či bola dňa 09. júna 2008 členská schôdza pokračovaním prerušenej členskej schôdze, konanej dňa 07. júna 2008 sa vyžadovalo prešetrenie aj viacerých otázok súvisiacich s vyriešením základnej otázky. Namietal, že v konečnom dôsledku pri vyhodnotení dokazovania odvolací súd nebral do úvahy výpovede siedmich svedkov, ale vychádzal iba z postoja vedenia D.. Takýmto postupom podľa dovolateľa došlo k nedostatočnému rešpektovaniu zásady „rovnosti zbraní“ účastníkov konania v konečnom dôsledku odňatiu možnosti konať pred súdom.

Žalobca vyjadrenie k dovolaniu nezaslal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) prejednal dovolanie podľa ustanovenia § 242 O. s. p. ako podané v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O. s. p.) a splňajúce náležitosti dané ustanovením § 241 ods. 1 O. s. p. Ide o dovolanie proti potvrdzujúcemu právoplatnému rozhodnutiu s tým, že dovolateľ prípustnosť dovolania označil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p. titulom odobratia možnosti konať pred súdom. Za odobratie možnosti konať pred súdom kvalifikoval porušenie zásady „rovnosti zbraní“, keď odvolací súd spravodlivo nevyriešil zásadnú otázku, či schôdza konaná dňa 09. júna 2008 bola

pokračovaním prerušenej členskej schôdze konanej dňa 07. júna 2008, alebo členskou schôdzou novou. Za nespravodlivý postup dovolateľ považuje fakt, že odvolací súd nedal odpovede na všetky otázky a dostatočne sa nevysporiadal s rozpornosťou výpovede svedkov a vychádzal z postoja aktuálneho vedenia D..

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 O. s. p.).

Podľa § 238 ods. 1 O. s. p. dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

V danom prípade dovolanie podľa § 238 O. s. p. prípustné nie je.

Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je prípustný len proti zákonom výslovne určeným právoplatným rozhodnutiam odvolacieho súdu.

Podľa ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Za postup súdu, ktorým bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, dovolateľ považuje nezabezpečenie spravodlivého a objektívneho prístupu k účastníkovi konania.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký postup súdu, ktorým súd znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom, za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník konania mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený. Žalovaným namietal zmätočnosť rozhodnutia spočívajúca v nerešpektovaní zásady rovnosti zbraní, je v podstate v tom zmysle, že odvolací súd nevyhodnotil svedecké výpovede v jeho intenciách dokazovania smerujúceho k jeho úspechu. Ide iba o jeho tvrdenie, ale nejde o taký postup súdov, ktorým by mu bola ako účastníkovi konania znemožnená realizácia jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Rovnako aj súd prvého

stupňa rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom. Skutočnosť, že odvolací súd nevyhodnotil výpovede vypočutých svedkov v tom smere, že členská schôdza konaná dňa 09. júna 2008 bola pokračovaním členskej schôdze konanej dňa 07. júna 2008 je vyjadrením právneho názoru súdu, ale nie takým postupom súdu, ktorý by účastníkovi konania bola znemožnená realizácie jeho procesných práv, ktoré Občiansky súdny poriadok účastníkom konania vyplýva.

Podľa § 120 ods. 1 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná, ako ich vykoná a skutočnosť, že vykonaný dôkaz neposúdi podľa predstavy účastníka, sa nedá považovať za taký postup súdu, ktorým by bola odňatá možnosť účastníkovi konania konať pred súdom.

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nepatrí právo účastníka vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy prebrali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

S poukazom na uvedené a aj uvedené názory ústavného súdu, dovolací súd dospel k záveru, že odvolací súd svojím postupom, teda žalovanému neodňal možnosť konať pred súdom, keď rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Dovolací súd v postupe odvolacieho súdu nezistil vadu konania, ktorá by znemožnila realizáciu procesných práv žalovaného.

Vzhľadom na námietku žalobcu, žalovaného, čo sa týka nedostatočného vyriešenia základnej otázky, Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) sa ďalej zaoberal, či v danom prípade namietané nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení Občiansky súdny poriadok upravuje aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižšieho stupňa. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., sa považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. augusta 1997 sp. zn. 2Cdo/5/1997, ktoré bolo zverejnené v Zbierke zákonov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/19998 [časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodil, takže rozsudok zostal nepreskúmateľný“]. Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však prípustnosť podľa § 237 písm. f/ O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem

iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 10. novembra 2011 sp. zn. IV. ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základne práva sťažovateľa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) vychádzajúc z uvedeného, preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu by mohol prihliadať len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 14 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nie je možné považovať to, že odvolací súd na základe svedeckých výpovedí nedospel k záveru, ktorý sledoval žalovaný v jeho obrane voči úspešne podanej žalobe.

S poukazom na uvedené konanie netrpí vadou v § 237 písm. f/ O. s. p. a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 10a ods. 1 O. s. p.) dovolanie žalovaného odmietol podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

Úspešnému žalobcovi trovy v dovolacom konaní nevznikli a preto mu dovolací súd žiadne trovy v dovolacom konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný žiadny opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. septembra 2015

JUDr. Jana Zemaníková, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: K.